

766

Tre smukke Biser.

En fatal Masketradetur.

Dg Manden til sin Kone sa' „vi skal til Masketrade, Men hvor skal Penge komme fra at det er Jammerfæde, Dog, min Kusine, sandt for Gud vi skal nok glemme Sorgen, Vi sætter Underdhyen ud, Dg løser den imorgen.“

2. Som sagt saa gjort, og Manden gif, Med Dhyen til en Kjelber, Dg fjorten Mark paa den han fik, Dog, det var ikke heller tilstrækkeligt for to, Dg derfor kom han til at mene: „Det gaar jo bedst naar en man er“, Dg saa gif han alene.

3. Da Manden blev saa længe væk, Begyndte Konen stille at tænke: „Han har mig til Gjæt, Men det skal gaa ham ilde; Jeg vil ud med, Dg jeg skal snart med Penge mig forshne.“ Til Kjelberen hun gif i Fart og sat sin Overbhne.

4. Som Blomsterpige snart hun kom, I Masketradefalen, Hvor hun i Hast fik set sig om, Dg fandt saa Hrr. Gemalen; Han kjender hende ei — o Be! Mens hendes Dine lhyne, Hun hvister til ham: „Ih nei se, Goddag Hrr. Underbhne.“

5. Hvor blev dog Mandens Skræet saa stor: „Hvem kunde slikt dog sige“; Til Garderoben Konen for, Dg blev til Bondepige. Men Manden løb som en Besat, „Jo jeg skal Mutter kjende“, Han fik en Blomsterpige fat, Dg troede det var hende.

6. I Gangen traf han hende ud, Betragtet hende nøie, Alt ligned baade Haar og Hud, Ja selv det brune Die, Men da betænkte han sig ei, Der vanked Dressigen, Mens Blomsterpigen tog paa Bei, Med Jamren og med Skrigen.

7. „Ja jeg skal gibe dig Dhyne du“, Se der din stemme Laste, — Dg der — der har du en endnu“, — Da tabte hun sin Masse. O, frækkelige Syn han saa, Han maatte sagtens grue, Han hadde pryglet dygtig paa, En Kancelieraads Frue.

8. Der blev Spetafel, Ja — Guds Død — Dg der blev ogsaa Fuisen; Men Manden kom paa Vand og Brød, Saa stod der i Avisen. Hans Kone hjemad skyndte sig: Moralens Ord er rene: Har du en Kone gaa da ei til Mafferade ene.

Oversømmelsen i Benedig.

I den skønne Stad Benedig levede der engang, Et Par „Pedro og grossellia“ hed de Gondalsjero, Pedro var Timandsraad var Pigenes Fader, Der Elskov han forbyd, Gjennem alle Dyens Gader deres Taarer flød.

2. Strømmen steg med deres Taarer, Torbet blev til S, Af Graad alle Gader blev Kanaler alle maatte bruge Vaad, Endnu stadig der i Benedig, Om i Gaderne man ror, Har De været der saa ved De det er sandt hvert Ord.

3. Ingen kunde nu undbære Gondalsjero eller Vaad, Ei engang gamle, sære, ærefjære Timandsraad han for Pedro tog sin Hat af gav ham Pigen, Tænk engang, Ja han gav et stort Negata der hvor alle sang.

4. Alting lod sig arrangere ved et Publifit, naar de er saa god at assistere „Prinds Pippi og „hans Litti“, Maa de under Spøg og Latter, Blot regjere her for dem, Skal vi med det første atter Synge alle fem.

Afskedsang

fra en ung Sømand til hans grædende Ma.

Snart mit Farvel skal bringe, Farvel, Solen stiger høit i Ost, Farvel, Fuglen løfter høit sin Vinge, Løfter høit sin Vinge, Kvibrer med en freidig Nøst, Farvel. Vort fra den som man har kjær, Falder Hjertet Besvær, Men jeg haaber min Ven, At vi skal sees igjen, Dg nu Farvel, Dg nu Farvel, Dg nu Farvel, Dg nu Farvel, Dg nu Farvel til vi sees igjen, Farvel.

2. Stands nu Pige med din Klage, Farvel, Slynng dig høit op til mit Bryst, Farvel. Min du bliver alle Dage, Bliber alle Dage, Som i Smerte som i Lyst, Farvel. Vort fra den som man har kjær o. s. v.

3. Ser du den min lille Frue, Farvel, Skibet paa den Bølge hist, Farvel, Elskovs Roser er i Lue

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10

Elfvod er i Lue, Sluttes aldrig ud forbist, Farvel,
Bort fra den som man har kjær, Falder Hjertet
Besvær o. s. v.

4. Græs og Blomst skal engang blegne, Farvel,
Men trofast Kjærlighed dog ei, Farvel, Din jeg
bliver alle Dage bliver alle Dage, Som en Trøst
paa Livets Veie, Farvel. Bort fra den som man
har kjær, Falder Hjertet Besvær o. s. v.

For dit Vel mit Hjerter trofast brænder, O! det
staar saa ømhedsfuldt for dig, Dig, ja dig, jeg aldrig,
aldrig glemmer, Skjønt jeg ved, jeg er forglemmt af dig.

2. Ewig vil du i mit Hjerter lebe, Tanken paa
dig skal min Glæde bli, Ja dit Bild for mig bestan-
dig svede, Saa længe Livet endnu er i mig.

3. O, ingen Glæde findes mer paa Jorden! Ak!
min Glæde varede saa kort, Og som Vykken blot en
Strøm er vorden, Og lig Strømmen atter flyder bort.

4. Du har glemt den, dig aldrig forglemmer;
Der stille bør ubi sin Ensomhed, Ja du har glemt den,
dig fordømmer I Hytten hos din alderstegne Mo'er.